

Maksymilian Pazdan

O projektowanym unormowaniu formy czynności prawnych

1. Uwagi wstępne

Już od połowy 2000 roku gotowy jest projekt nowelizacji kodeksu cywilnego, przygotowany przez Komisję Kodyfikacyjną Prawa Cywilnego, obejmujący m.in. przepisy o formie czynności prawnych¹. Nie został on jednak skierowany przez rząd do Sejmu, nie mógł więc być uchwalony przez Sejm upływającej kadencji. Należy oczekiwać, iż dojdzie do tego na początku następnej kadencji Sejmu. Projekt zasługuje więc na uwagę. Jest też ciągle czas na dyskusję nad jego sformułowaniami.

Główne zmiany kodeksowej regulacji formy czynności prawnych, przewidziane w projekcie, polegają na:

- a) wyraźnym statuowaniu zasady swobody formy umowy (nowy art. 73 k.c.), równoległej do zasady swobody umów, którą wyraża art. 353¹ k.c.,
- b) unormowaniu sposobu zachowania wymagań formy pisemnej, gdy oświadczenie woli jest składane przy wykorzystaniu elektronicznego nośnika informacyjnego (nowy art. 78 § 2 k.c.),
- c) głębokiej reformie formy *ad probationem* (wyłączeniu zastosowania art. 74 k.c. w obrocie profesjonalnym, skreśleniu art. 75 k.c., art. VI § 2 zd. 2 przep. wpraw. k.c. oraz dodaniu do art. 903 nowego paragrafu 2,

¹ Projekt ten wraz z uzasadnieniem został ogłoszony w: *Kwartalnik Prawa Prywatnego* 2000, z. 3, s. 695-704.

modyfikacji art. 74 § 2 zd. 2 k.c. ze względu na potrzebę ochrony konsumentów),

d) głębokiej modyfikacji art. 77 k.c. w celu usunięcia istniejących dotąd wątpliwości interpretacyjnych,

e) uzupełnieniu art. 78 § 1 zd. 2 k.c. w celu usunięcia luki w unormowaniu obowiązującym obecnie.

Projektowana nowelizacja nie narusza celów ustawowych wymagań w zakresie formy. Bez zmian pozostanie więc *ratio legis* tych wymagań. W dalszym ciągu aktualny będzie – także po zmianie kodeksu cywilnego – podział formy czynności prawnych z uwagi na sankcję niezachowania wymagań w zakresie formy na:

a) formę pod rygorem nieważności (*ad solemnitatem*),

b) formę pod rygorem ograniczeń dowodowych (*ad probationem*), nazywaną nieściśle formą dla celów dowodowych oraz

c) formę, od której zachowania zależy wywołanie przez czynność prawną określonych skutków prawnych (*ad eventum*).

Bez zmian pozostają też rodzaje wymagań co do formy. Aktualny pozostanie więc podział na:

a) zwykłą formę pisemną,

b) formę pisemną z urzędowym poświadczeniem podpisu,

c) formę pisemną z urzędowym poświadczeniem daty oraz

d) formę aktu notarialnego.

Twórcy projektu nie uwzględnili wysuwanego w literaturze postulatu, by unormowanie sposobu dopełnienia wymagań formy aktu notarialnego przenieść do kodeksu cywilnego². W dalszym więc ciągu kwestia ta będzie normowana przez prawo o notariacie.

² Por. S. Wójcik, *Forma czynności prawnych w świetle zasad polskiego prawa cywilnego oraz stanowiska Polski wobec Unii Europejskiej (zagadnienia ogólne)*, Rejent 1998, nr 4, s. 150 i nast. Autor ten uważa, iż wśród kodeksowych przepisów o formie czynności prawnych powinny się znaleźć postanowienia, „które dotyczą ściśle materialno-prawnej cywilistycznej strony aktu notarialnego w odniesieniu do czynności prawnych wymagających formy aktu notarialnego”. Zaproponował więc następujące postanowienie: „Jeżeli akt notarialny dotyczy czynności prawnej, akt ten powinien obejmować postanowienia istotne dla tej czynności” lub (o szerszym zasięgu) „Jeżeli dla czynności prawnej wymaga się formy szczególnej, ta forma powinna obejmować postanowienia istotne dla tej czynności”. Towarzyszyć temu powinno – jego zdaniem – uchylenie art. 92 § 3 zd. 1 pr. o not. oraz zmiana zdania 2 § 3 art. 92 pr. o not.

Nie zrealizowano też postulatu, by wyraźnie rozstrzygnąć, jakie składniki (elementy) czynności prawnej powinna obejmować forma szczególna, zastrzeżona dla danej czynności prawnej³. Rozwiązań w tym zakresie poszukiwać więc trzeba będzie – jak dotychczas – w doktrynie.

2. Zasada swobody formy

Zasadę swobody formy oświadczenia woli wyraża art. 60 k.c.⁴, stanowiąc, iż „wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny”. W projekcie pojawił się dodatek, mający spełniać funkcję edukacyjną, o brzmieniu: „w tym również przez ujawnienie tej woli na elektronicznym nośniku informatycznym”.

Wspomniany przepis zapowiada „wyjątki w ustawie przewidziane”. Przeważający pogląd⁵ do wyjątków tych zalicza wymagania w zakresie formy, zastrzeżone przez ustawę lub strony.

³ Por. postulaty S. Wójcika przedstawione w poprzednim przypisie. Usunęłyby to wątpliwości, które roztrząsane są obecnie w literaturze. Co do tych wątpliwości por. E. Drozd, *Przeniesienie własności nieruchomości*, Warszawa-Kraków 1974, s. 148-162; tenże, *Forma aktu notarialnego*, [w:] *Księga pamiątkowa. I Kongres Notariuszy Rzeczypospolitej Polskiej*, Kluczbork-Poznań 1993, s. 27 i nast.; Z. Radwański, [w:] *System prawa cywilnego*, t. I. *Część ogólna*, red. S. Grzybowski, Warszawa 1985, s. 635-636; A. Szpunar, *Zakres formy notarialnej przy przeniesieniu własności nieruchomości*, Nowe Prawo 1987, nr 9, s. 6 i nast.; S. Rudnicki, [w:] *Prawo obrotu nieruchomościami*, red. S. Rudnicki, Warszawa 2001, s. 395 i nast.

⁴ Por. M. PiekarSKI, [w:] *Kodeks cywilny. Komentarz*, t. I, Warszawa 1972, s. 174 (używa on nazwy: „reguła dowolności formy oświadczenia woli”); S. Grzybowski, *System prawa cywilnego*, t. I. *Część ogólna*, Ossolineum 1974, s. 560; Z. Radwański, [w:] *System...*, s. 621; E. Drozd, *Forma aktu notarialnego*, s. 8; A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, *Prawo cywilne. Zarys części ogólnej*, Warszawa 1996, s. 272; S. Wójcik, *Forma...*, s. 141; R. Szewior, *Die Formbedürftigkeit von Rechtsgeschäften in Polen und Deutschland*, Osteuropa Recht 1998, z. 2, s. 113 i nast.; B. Ziemiński, *Prawo cywilne. Część ogólna*, Poznań 1999, s. 215; J. Franek, *Formerfordernisse nach polnischem Zivilrecht*, Wirtschaft und Recht in Osteuropa 1999, Nr 7, s. 248 i nast.; J. Rajski, *Prawo o kontraktach w obrocie gospodarczym*, Warszawa 2000, s. 123; A. Pyrzyńska, *Rozwiązanie umowy przez strony*, Warszawa 2000, s. 138.

⁵ Por. Z. Radwański, [w:] *System...*, s. 622; tenże, *Wykładnia oświadczeń woli składanych indywidualnym adresatom*, Ossolineum 1992, s. 165 (tamże polemika z poglądem L. Moskwy); tenże, *Prawo cywilne – część ogólna*, Warszawa 1999, s. 208 (Nb 503);

Zasada swobody formy z art. 60 k.c. rozciągana jest na wszelkie czynności prawne, także jednostronne.

Twórcy projektu postanowili wyraźnie podkreślić w kodeksie zasadę swobody formy w zakresie umów, wprowadzając nowy art. 73 k.c. o następującym brzmieniu: „Strony mogą zawrzeć umowę w dowolnej formie, chyba że ustawa stanowi inaczej”.

Można mieć wątpliwości, czy jest to celowe. To prawda, iż art. 353¹ (dodany do k.c. nowelą lipcową z 1990 r.) reguluje tylko jeden z przejawów swobody umów, a mianowicie swobodę kształtowania treści stosunku prawnego przez strony, jeżeli jego źródłem ma być umowa. Wprowadzenie do kodeksu cywilnego odrębnych przepisów normujących dalsze przejawy zasady swobody umów⁶, których lista jest zresztą sporna⁷, można uznać za zajęcie mało produktywne. Proponowany przepis może stać się źródłem nowych wątpliwości, na przykład przy rozpatrywaniu relacji pomiędzy nim

S. Grzybowski, *System...*, s. 560; K. Piasiecki, [w:] *Kodeks cywilny z komentarzem*, t. I, red. J. Winiarz, Warszawa 1989, s. 75 (pkt 6); E. Drodz, *Forma aktu notarialnego*, s. 8; A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefanuk, *Prawo...*, s. 273; B. Ziemiąnin, *Prawo...*, s. 215. Odmienne L. Moskwa, *Oświadczenie dorozumiane a swoboda formy czynności prawnej*, RPEiS 1983, z. 1, s. 77 i nast., który sądzi, iż art. 60 k.c. w ogóle nie dotyczy formy oświadczenia woli w znaczeniu wynikającym z art. 73-81 k.c. Forma oświadczenia woli (w ścisłym tego słowa znaczeniu) nie jest nośnikiem treści, zaś zwrot „z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych” odnosi się do tych jedynie przypadków, „gdy ustawa określa wiążąco te cechy substratu materialnego znaku, które mają wpływ na treść oświadczenia woli”.

⁶ Najczęściej wyróżnia się następujące cztery przejawy swobody umów: a) swoboda zawarcia (lub niezawarcia) umowy, b) swoboda wyboru kontrahenta, c) swoboda kształtowania treści stosunku prawnego, d) swoboda formy. Por. W. Czachórski (przy współudziale A. Brzozowskiego, M. Safjana i E. Skowrońskiej), *Zobowiązania*, Warszawa 1994, s. 109; A. Stelmachowski, *Zarys teorii prawa cywilnego*, Warszawa 1998, s. 91.

⁷ Sporne jest miejsce – wśród przejawów swobody umów – właśnie swobody w zakresie formy umowy. Za wyłączeniem z tego zakresu formy umów opowiedział się Z. Radwański, *Teoria umów*, Warszawa 1977, s. 101. Odmienne zdanie wypowiedział kiedyś A. Ohanowicz, *Wolność umów w przyszłym kodeksie cywilnym*, RPEiS 1926, s. CL: „Wszelka umowa nieformalna rodzi zobowiązanie, jest podstawą koncepcji wolności umów.” W polemice z Z. Radwańskim za stanowiskiem A. Ohanowicza opowiedział się A. Stelmachowski, *Zarys...*, s. 91 i nast. W podobnym duchu: S. Wójcik, *Forma...*, s. 141; S. Rudnicki, [w:] *Komentarz do kodeksu cywilnego*. Księga pierwsza. Część ogólna, Warszawa 1999, s. 252.

a art. 60 k.c. Bezpieczniej jest więc nie wprowadzać do kodeksu cywilnego art. 73 w projektowanym brzmieniu.

3. Forma *ad probationem*

Nowelizacja przepisów o formie stworzyła okazję do rozpatrzenia przydatności formy *ad probationem*⁸. W trakcie prac Podkomisji⁹ pojawiło się wręcz pytanie, czy z kodeksu cywilnego nie usunąć tej formy. Ostatecznie zwyciężył pogląd, iż formę *ad probationem* należy utrzymać. Usunięcie pociągnęłoby bowiem za sobą wzmocnienie rygoryzmu w obrocie na skutek poszerzenia zasięgu formy *ad solemnitate*. W niektórych bowiem przypadkach, gdy wymóg formy pisemnej jest ze wszech miar uzasadniony, dzisiejsza forma *ad probationem* musiałaby być zastąpiona formą pisemną *ad solemnitate*. Nie odpowiadałoby to potrzebom obrotu. Byłoby też sprzeczne z aktualnymi europejskimi i światowymi tendencjami.

Postanowiono wprowadzić jednak dość istotne zmiany w przepisach o formie *ad probationem*. Mają one usunąć słabe strony obecnego unormowania. Najważniejsza zmiana polega na skreśleniu art. 75 k.c., który budzi liczne wątpliwości i zastrzeżenia w doktrynie¹⁰. Chodzi m.in. o odwołanie się w art. 75 k.c. do kryterium wartości. Sprawia ono, że wraz z procesami inflacyjnymi automatycznie poszerza się zasięg przewidzianego w tym przepisie wymagania formy pisemnej. Nie jest to zjawisko korzystne.

Z powyższym zamierzeniem sprzęgnięta została propozycja wprowadzenia do art. 903 nowego paragrafu 2 o następującym brzmieniu: „Umowa renty powinna być stwierdzona pismem”.

Można się zastanawiać, czy krąg czynności prawnych, objętych obecnie przepisem art. 75 k.c., dla których należy po uchyleniu tego przepisu utrzymać formę pisemną *ad probationem*, nie powinien być nieco szerszy. Wymagałoby to wprowadzenia dalszych szczegółowych ustawowych zastrzeżeń formy pisemnej.

⁸ Kolejne losy formy *ad probationem* przedstawił szczegółowo J. G w i a z d o m o r s k i, *Nowe przepisy o formie czynności prawnych*, [w:] *Księga pamiątkowa ku czci Kamila Stefki*, Warszawa-Wrocław 1967, s. 63 i nast. Por. też doniosłą wypowiedź A. S z p u n a r a, *Uwagi o formie przewidzianej dla celów dowodowych*, RPEiS 1998, z. 4.

⁹ Podkomisji przewodniczył prof. dr hab. Jerzy Rajski.

¹⁰ Por. J. G w i a z d o m o r s k i, *Nowe przepisy...*, s. 77; S. W ó j c i k, *Forma...*, s. 147 i nast.

Sankcję niezachowania formy *ad probationem* stanowią ograniczenia dowodowe, określone w art. 74 § 1 k.c.

Odstępstwa od tych ograniczeń przewiduje art. 74 § 2 k.c. W projekcie poszerzono listę owych odstępstw. W myśl postanowienia, które ma być dodane do art. 74 § 2 *in fine* k.c., mimo niezachowania formy pisemnej *ad probationem*, w sporze pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem – na żądanie tego ostatniego – sąd może dopuścić także dowód ze świadków lub z przesłuchania stron.

Interpretacja tego nowego (projektowanego) fragmentu art. 74 § 2 zd. 2 k.c. powinna być przyjazna konsumentom. Stwierdzenie, iż sąd **może** dopuścić wspomniane dowody, oznacza jedynie to, iż do kompetencji sądu należy decyzja o dopuszczaniu poszczególnych środków dowodowych. Jeżeli dopuszczenia dowodu zażąda konsument, sąd powinien dowód dopuścić, nie bacząc na to, czy ze względu na szczególne okoliczności sprawy jest to konieczne.

I ostatnia zmiana dotycząca formy *ad probationem*. W myśl nowego art. 74 § 3 „przepisów o formie pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych nie stosuje się do czynności prawnych w stosunkach między przedsiębiorcami”.

Celem tego przepisu jest odformalizowanie obrotu profesjonalnego. Jeżeli więc czynności prawnej, dla której ustawa wymaga formy pisemnej *ad probationem*, dokonuje przedsiębiorca i jest to czynność prawna dokonana w stosunkach z innym przedsiębiorcą, czynność taka może być dokonana w formie dowolnej.

Przepisem tym należy objąć zarówno umowy, jak i czynności prawne jednostronne, byleby były to czynności prawne dokonywane w stosunkach między przedsiębiorcami. Chodzić tu może nie tylko o taką czynność prawną jednostronną, przy której oświadczenie woli musi być skierowane do określonego adresata, lecz również o taką jednostronną czynność prawną, przy której oświadczenie woli *in concreto* zostało skierowane do określonego adresata.

Wobec projektu ustanowienia nowego art. 74 § 3 k.c. znika potrzeba utrzymywania zdania 2 w art. VI § 2 przep. wpraw. k.c., w myśl którego „w zakresie stosunków handlu zagranicznego (...) nie stosuje się przepisów kodeksu cywilnego o formie pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych”. Dlatego też projekt przewiduje skreślenie tego przepisu.

4. Dopelnienie wymagań formy pisemnej (art. 78 k.c.)

Sposób zachowania wymagań formy pisemnej zwykłej reguluje art. 78 k.c. Jego zdanie 1 nie ulegnie zmianie. W dalszym więc ciągu, w myśl reguły ogólnej, do zachowania formy pisemnej wystarczające będzie złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli.

Przewiduje się natomiast uzupełnienie zdania 2 art. 78, dotyczącego zachowania wymagań formy pisemnej przy zawarciu umowy. Przepis ten reguluje bowiem jedynie sytuację, gdy strony wymieniają dokumenty, z których każdy zawiera oświadczenie woli jednej z nich, nie obejmuje zaś przypadków, gdy przez strony wymieniane są dokumenty, z których każdy zawiera identyczny tekst umowy, do której zawarcia strony zmagają. *De lege lata* do tych ostatnich przypadków art. 78 zd. 2 k.c. może być – moim zdaniem – stosowany odpowiednio.

Proponowanemu przepisowi nadano brzmienie: „Do zawarcia umowy wystarcza wymiana dokumentów obejmujących treść oświadczenia woli, z których każdy jest podpisany przez jedną ze stron, lub dokumentów, z których każdy obejmuje treść oświadczenia woli jednej ze stron i jest przez nią podpisany”.

To zbyt „ociężałe” brzmienie można uprościć, nadając powyższemu przepisowi następującą postać: „Do zawarcia umowy wystarcza wymiana podpisanych przez strony dokumentów, z których każdy obejmuje treść umowy lub treść oświadczenia woli jednej ze stron.”

Do art. 78 k.c. ma być też dodany nowy paragraf 2 o następującym brzmieniu: „Forma pisemna zachowana jest również w razie, gdy oświadczenie woli złożone na elektronicznym nośniku informatycznym zostało dostatecznie utrwalone i zabezpieczone oraz gdy dołączono lub powiązано jego treść z podpisem elektronicznym w sposób umożliwiający ustalenie tożsamości składającego oświadczenie i stwierdzenie, że oświadczenie to po dołączeniu podpisu elektronicznego nie zostało zmienione”.

5. Forma czynności prawnych następczych (art. 77 k.c.)

Artykuł 77 k.c. był przedmiotem wielu analiz w naszym piśmiennictwie¹¹. Ujawniły one liczne jego słabe strony. Nie dziwi więc próba nadania mu całkowicie nowego brzmienia. Oto ono:

„§ 1. Uzupełnienie lub zmiana umowy wymaga zachowania takiej formy, jaką ustawa lub strony przewidziały dla jej zawarcia.

§ 2. Jeżeli umowa została zawarta w formie pisemnej, wymaganej pod rygorem nieważności albo dla celów dowodowych, jej rozwiązanie za zgodą obu stron, jak również odstąpienie od niej albo jej wypowiedzenie powinno być stwierdzone pismem.

§ 3. Jeżeli umowa została zawarta w szczególnej formie pisemnej, jej rozwiązanie za zgodą obu stron wymaga zachowania takiej formy, jaką ustawa lub strony przewidziały dla jej zawarcia. Natomiast odstąpienie od umowy albo jej wypowiedzenie powinno być w tym wypadku stwierdzone pismem.”

Przepis § 1 dotyczy uzupełnienia lub zmiany umowy. W myśl przyjętej w nim reguły, wymagania w zakresie formy, dotyczące zawarcia umowy, rozciągają się także na jej uzupełnienie lub zmianę. Wydaje się, iż należy to odnieść nie tylko do samych wymagań w zakresie formy, lecz również do skutków ich niedochowania.

Podobną regułę odnaleźć można nadto w art. 77 § 3 projektowanego przepisu. Odnosi się ona jednak tylko do rozwiązania umowy za zgodą stron, w sytuacji gdy umowa została zawarta w szczególnej formie pisemnej (a więc w formie pisemnej innej niż zwykła forma pisemna) w celu dopełnienia wymagań w zakresie formy, wynikających bądź to z ustawy, bądź to z woli stron. W myśl tej reguły, rozwiązanie umowy za zgodą obu stron, zawartej w szczególnej formie pisemnej, wymaga zachowania takiej samej formy. Oznacza to, iż rozwiązanie za obopólną zgodą stron umowy

¹¹ Por. J. G w i a z d o m o r s k i, *Nowe przepisy...*, s. 78 i nast.; M. K e p i ń s k i, *Przeniesienie własności nieruchomości rolnych*, Poznań 1970, s. 61 i nast.; Z. P o l i c z k i e w i c z - Z a w a d z k a, *Umowa o dożywocie*, Warszawa 1971, s. 50 i nast.; E. D r o z d, *Problematyka formy czynności prawnych na tle art. 77 k.c.*, *Studia Prawnicze* 1973, z. 38, s. 201-232; Z. R a d w a ń s k i, [w:] *System...*, s. 640 i nast.; A. S z p u n a r, *Uwagi...*, s. 49 i nast.; S. R u d n i c k i, [w:] *Komentarz...*, s. 254 i nast.; A. P y r z y ń s k a, *Rozwiązanie...*, s. 139 i nast.

dzierżawy przedsiębiorstwa wymaga (tak jak i jej zawarcie) formy pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi (art. 75¹ § 1 k.c.).

Z kolei zachowania zwykłej formy pisemnej (*ad probationem*) wymaga:

a) rozwiązanie za zgodą stron, odstąpienie (od) lub wypowiedzenie umowy zawartej w zwykłej formie pisemnej zarówno wtedy, gdy stanowiło to dopełnienie wymagań formy pisemnej pod rygorem nieważności, jak i pod rygorem ograniczeń dowodowych,

b) odstąpienie (od) albo wypowiedzenie umowy zawartej w szczególnej formie pisemnej zarówno wtedy, gdy była to forma przewidziana przez ustawę, jak i przez strony.

Proponowany art. 77 nie reguluje wprost formy czynności następczych podejmowanych względem umowy zawartej przez strony w określonej formie bez potrzeby (a więc mimo braku wymagań w zakresie formy tej umowy wynikających z ustawy lub z woli stron). W razie jego uchwalenia powstanie więc wątpliwość, której usunięcie stanie się zadaniem doktryny i judykatury.

Nasuują się dwa rozwiązania: albo odpowiednie zastosowanie art. 77, albo przyjęcie, iż w rozpatrywanym przypadku czynności następcze nie wymagają zachowania formy szczególnej (mogą nastąpić w dowolnej formie), jeśli nawet dotyczą umowy zawartej w formie aktu notarialnego lub w innej szczególnej formie pisemnej (co nie wyłącza oczywiście zastosowania art. 246 i 247 k.p.c.).

W każdym razie nie wydaje się, by rozwiązania można poszukiwać w rozszerzającej interpretacji zwrotu „strony przewidziały dla jej zawarcia” (występującego w art. 77 § 1 i § 3). Dopuszczając taką interpretację, trzeba by bowiem założyć, iż dopełniając bez potrzeby określone wymagania w zakresie formy, strony tym samym te wymagania ustanawiają. Byłoby to jednak ewidentne nadużycie, wykraczające poza intencje stron.

Istnieje jednak również jeszcze inne wyjście. Można mianowicie, odpowiednio uzupełniając projektowany art. 77 k.c., wyraźnie uregulować formę czynności następczych, gdy dotyczą one umowy zawartej przez strony w określonej formie bez potrzeby (ponad miarę obowiązujących w tej mierze wymagań), a strony nie wprowadziły do jej treści klauzuli określającej formę czynności następczych. Wydaje się, że uregulowanie to powinno być zharmonizowane z rozwiązaniami przyjętymi w projektowanym art. 77 k.c.

Do wykorzystania nadają się więc wskazówki wypowiedziane w tym przepisie. Na ich podstawie można sformułować następujące postulaty:

1) uzupełnienie, zmiana, rozwiązanie za zgodą obu stron, odstąpienie lub wypowiedzenie umowy zawartej w formie pisemnej, mimo braku wymagań dotyczących jej formy, powinno być stwierdzone pismem,

2) uzupełnienie, zmiana lub rozwiązanie za zgodą obu stron umowy zawartej w szczególnej formie pisemnej, mimo braku wymagań dotyczących jej formy, wymaga zachowania takiej formy, jaką strony zachowały przy jej zawarciu; natomiast odstąpienie od umowy albo jej wypowiedzenie powinno być w tym wypadku stwierdzone pismem.